

GONIEC KRAKOWSKI

CENY OGŁOSZEŃ: Po tekście 1 mm w 1 szpalcie (szer. szp. 22 mm) 36 gr. W tekście 1 mm w 4 szpalcie (szer. szp. 69 mm) 3.— Zł. Drobne za słowo 24 gr. Pierwsze słowo tłusty druk (najwyżej 3 słowa) 40 gr.

Rok II.

Nr. 196.

Kraków, sobota 24 sierpnia 1940 r.

Nadesłane, a nie zamówione przez Redakcję rekopiey będą zwracane autorom jedynie wówczas, gdy dołączona zostanie znaczka pocztowa na opłacenie przesyłki zwrotnej. Prenumerata miesięczna 4.50 Zł., z odnośnikiem do domu 5 Zł. — Konto czekowe: Warszawa 658.

Zbombardowanie 15 lotnisk angielskich

Nowe naloty na okolice Londynu.

Berlin, 23 sierpnia. Naczelna komenda armii niemieckiej komunikuje:

W ciągu zbrojnego wywiadu nad wyspami brytyjskimi bombardowano skutecznie w dn. 21 sierpnia liczne urządzenia przemysłowe, portowe i kolejowe, jak również 15 lotnisk. Celne trafienia bomb dostrzeżono w urządzeniach przemysłowych w Skegness, Great-Yarmouth, Wiltney, Coventry, Bornemouth, jak również w urządzeniach portowych w Bridlington. W zakładach w Southampton został trafiony m. in. okręt, znajdujący się w dokach. Podczas ataku na konwój u wybrze-

ża wschodniej Anglii udało się poważnie uszkodzić bombą okręt handlowy.

W nocy na 22 sierpnia niemieckie samoloty bojowe skutecznie zaatakowały zakłady lotnicze na południowy wschód od Londynu, jak również zakłady zbrojeniowe pod Brighton.

Nieprzyjacielskie naloty w nocy na 22 sierpnia wyrządziły w Niemczech poważnych tylko nieznaczne szkody. Nieprzyjacielski stracił w dn. 21 sierpnia 7 samolotów. Sześć samolotów niemieckich zaginęło. (p).

zbombardowała wojskowe obiekty Gibraltaru. Jeden samolot włoski nie powrócił.

We wschodniej części morza Śródziemnego jedna z włoskich łodzi torpedowych zatopila łódź podwodną, a jedna z włoskich łodzi podwodnych storpedowała kontrtorpedowiec.

Włoskie siły powietrzne dopadły nieprzyjacielską formację flotową, składającą się z krążowników i poddały ją silnemu bombardowaniu. Dwa krążowniki zostały kilkakrotnie trafione bombami. Wszystkie samoloty włoskie powróciły do swych punktów wyjściowych. W Afryce wschodniej jeden samolot angielski został zestrzelony pod Cocacia w Kenii.

Jak komunikują z miarodajnych kół włoskich, bombowce włoskie, zbombardowały we środe powtarzającymi się falami na wschodniej części Morza Śródziemnego eskadry flotową Anglików, która składała się z dwóch krążowników pojemności po 10.000 ton oraz z czterech krążowników pojemności po 5.000 ton oraz dwóch torpedowców. (p).

Przesłuchanie angielskiego lotnika.

Na zdjęciu widzimy przesłuchanie angielskiego strzelca pewnego angielskiego samolotu bojowego, który został zestrzelony nad wybrzeżem holenderskim. Przesłuchanie przeprowadzają niemieccy podoficerowie. Strzelec angielski zdołał się uratować jako jedyny członek angielskiego bombowca, przy pomocy spadochronu. Pozostali członkowie załogi znaleźli śmierć w samolocie, który spadł w płomieniach na ziemię.

Leon Trocki padł ofiarą zamachu.

Meksyk, 23 sierpnia. We wtorek dokonano zamachu na dawnego przywódcę bolszewików rosyjskich, Leona Trockiego, w jego mieszkaniu w Meksyku. Został on bardzo ciężko ranny, tak, że od razu nie żył. Wiele wielkich nadziei utrzymania go przy życiu. We środe Trocki zmarł skutkiem ran, odniesionych podczas zamachu. Liczył on 43 lat życia.

Zamachu dokonał pewien żyd, którego nazwisko brzmi prawdopodobnie Moonard Jacques Vendem Deeshd, Irańczyk z pochodzenia. We wtorek rano zgłosił się do Trockiego, został przyjęty i podczas rozmowy zadał mu szereg ciosów ciężką łaską.

Gdy zamachowca aresztowano, oświadczył on, że przybył do Trockiego specjalnie w tym celu, aby go zabić. On sam z przekonania jest trockistą, ale zawiódł się na Trockim, i dlatego przygotował plan zamordowania swego dawnego przywódcy. Zamachowiec oświadczył, że jest mu wszystko jedno, czy zostanie skazany na śmierć. Podczas aresztowania został on dotkliwie poturbowany przez otoczenie Trockiego.

Leon Trocki swego czasu należał do najbardziej znanych w świecie ludzi. Jego nazwisko można było wyczytać niemal w każdym numerze każdego dziennika. Młodsza generacja nie słyszała jednak już o jego czynach, dowiadując się tylko jego nazwiska. Z pochodzenia miał on być żydem ukraińskim, który już na długo przed wybuchem rewolucji bolszewickiej w r. 1917 był zwolennikiem komunizmu i rozwijał idee bolszewickie.

Wraz z Leninem ugruntował on czerwony system radziecki w Rosji. Najciekawszym w jego postaci jest, że on, który był typowym inteligentem, zdołał jednak wyrobić się do wybitnego sowieckiego komisarza wojny i pokonać „białą twierdzę” opozycji oraz Mongolje.

Po śmierci Lenina znalazł się on w opozycji do Stalina i musiał uciec na wygnanie. Mimo to t. zw. trockizm rozwijał się przez pewien czas w Rosji i na całym świecie. Trocki polegał na utopii, zmierzającej do zniesienia wszystkich organizacji państwowych i narodowych na rzecz czyścistego panowania klasowego.

Także i zamachowiec, który położył kres życiu Trockiego, zdaje się należał do tych, którzy rozezgarowali się postępowaniem Trockiego, ponieważ rozwój wydarzeń posuwał się zawsze inną drogą, niż to Trocki zapowiadał. (p)

Oficerowie węgierscy zwiedzają pola bitwy we Francji.

(—) Berlin, 23 sierpnia. Grupa oficerów węgierskich pod kierownictwem generała vites Magyarsyego bawi w Niemczech w charakterze gości naczelnego Wodza armii niemieckiej.

Uczestnicy wycieczki udają się z Berlina na pola bitew we Francji.

Rok istnienia niemiecko-sowieckiego układu handlowego.

Nadzwyczajne ożywienie wzajemnej wymiany towarowej.

(§§) Berlin, 23 sierpnia. Przed rokiem podpisany został w Berlinie niemiecko-sowiecki układ handlowy i kredytowy, na mocy którego Związek Sowiecki otrzymał w Niemczech kredyt towarowy w wysokości 200 milionów marek, podczas gdy Związek Sowiecki ze swej strony zobowiązał się do dostarczenia do Niemiec różnych towarów do wysokości co najmniej 160 milionów marek przez przeciąg 2 lat.

Ten pierwszy układ został następnie znacznie rozszerzony umową z 11 lutego 1940 r. przewidującą ukształtowanie wzajemnych stosunków gospodarczych między

Niemcami i Sowiecami na wielką skalę.

Na podstawie tych układów rozwinęły się następnie niezwykle ożywione stosunki gospodarcze między Niemcami i Sowiecami, kształtujące się w duchu zupełnego wzajemnego porozumienia. W związku z wprowadzeniem w życie obu układów gospodarczych, obroty handlowe, które po wyczerpaniu kredytów towarowych użyczonych Związkowi Sowieckiemu w roku 1935, i ograniczeniu również w roku 1938 importu niemieckiego z Rosji Sowieckiej silnie zmalały, wzrosły ponownie do poważnych rozmiarów.

Marynarze protestują przeciw służbie w transportach konwojowanych.

(—) Genewa, 23 sierpnia. Niemiecka marynarka atakuje nieustannie i coraz skuteczniej angielskie statki handlowe

mimo ich uzbrojenia, przyczem kieruje głównie swą akcją przeciwko brytyjskim transportom konwojowanym.

Nieudała próba nalotu.

Jak doniosły włoskie komunikaty wojenne, angielscy lotnicy uśmiali w ostatnich czasach dokonać nalotu na tereny północno-włoskie. Podczas tego rodzaju próby angielskie maszyny znalazły się w zasięgu ognia włoskiej artylerii przeciwlotniczej, przyczem liczne samoloty zostały zestrzelone. Jeden z takich zestrzelonych samolotów angielskich we Włoszech przedstawia nasza zdjęcie.

Konferencja biskupów niemieckich w Fuldzie.

Spodziewana jest odezwa do Niemców.

(§§) Berlin, 23 sierpnia. W Fuldzie rozpoczęła się doroczna konferencja biskupów niemieckich. Konferencja ta uchwaliła za zebranie wszystkich biskupów wielkich Niemiec. Bierzemy w niej udział 45 biskupów, wśród nich kardynał arcybiskup Inntzer z Wiednia i kardynał arcybiskup Faulhaber z Monachium.

Konferencja biskupów ma — jak zazwyczaj — zajmować się ogólnym położeniem Kościoła katolickiego w Niemczech. Uchodzi jednak za prawdopodobne, że konferencja opracuje list pasterski, zawierający odezwę do niemieckich katolików w sprawie współpracy w walce, prowadzonej przez Adolfa Hitlera o egzystencję narodu niemieckiego. Oczekuje się, że biskup z Osnabrück Berming wygłosi mowę o szczególnej doniosłości.

Znak pytania nad Kanadą.

Uwagi na aktualny temat.

(=) Kraków, 23 sierpnia.

W ciągu obecnej wojny, która dla Wielkiej Brytanii jest równoznaczna z nieprzerwaną serią klęsk i odwrótów, i której końcowy wynik nie może już dzisiaj budzić wątpliwości nawet u największych przyjaciół Anglii, niejednokrotnie w mowach angielskich ministrów oraz w rozważaniach prasy angielskiej i zagranicznej, sprzyjającej Anglii, ujawniany był pogląd, iż wojna, nawet po zajęciu przez Niemców właściwej wyspy angielskiej, będzie prowadzona dalej w brytyjskich dominium, w pierwszym rzędzie w Kanadzie i na morzach do niej przylegających. Niezależnie od faktu, że siła oporu Wielkiej Brytanii do tego czasu zostanie zredukowana do minimum, oraz niezależnie od totalnej blokady ogłoszonej przez Niemcy i Włochy przeciw Wielkiej Brytanii i jej posiadłościom, powstaje usprawiedliwione pytanie, w jakiej mierze po zupełnej wojkowej i politycznej klęsce wyspy angielskiej, odmienne dominia będą gotowe do wydania swoich terytoriów na pastwę dalszego prowadzenia wojny. — Wątpliwości te podniesiono już we wczesnych dominium, w pierwszym zaś rzędzie w Kanadzie, jako w tem dominium, z którym angielski rząd plutokratyczny stara się wiązać największe nadzieje na przyszłość.

W toku historii

Kanada była zawsze terenem eksperymentalnym brytyjskich reform administracyjnych.

Brytania uważała, iż nie potrzebuje mieć żadnych względów na skład narodowościowy i warunki życiowe mieszkańców Kanady, ale miała wyłącznie na oku swoje własne egoistyczne interesy. Anglia zapomniała oddawać, że właśnie Kanada w pierwszych dziesiętnościach lat swej kolonizacji była zamieszkała w przeważającej większości przez Francuzów, a również dzisiaj przypomina zupełnie, że odsetek ludności francuskiej w Knaadzie jest wciąż jeszcze bardzo znaczny. Postępowanie Anglii ze swoim byłym sprzymierzeńcem francuskim, tchórzliwy napad floty angielskiej na francuskie okręty wojenne, stojące spokojnie w porcie Oranu oraz zorganizowanie brytyjskiej blokady głodowej nad całym terytorium Francji i kolonij francuskich, wywołały wśród ludności Kanady pochodzenia francuskiego silne oburzenie i usprawiedliwione rozgoryczenie. W parlamencie kanadyjskim przy różnych okazjach postawie pochodzenia francuskiego zgłaszali interwencje, domagające się ostrych kroków i protestów przeciwko nieodpowiedzialnemu postępowaniu rządu brytyjskiego. W szeregu wielkich miast tego dominium dochodziło niejednokrotnie do demonstracji protestacyjnych, w czasie których ludność manifestowała otwarcie i w sposób niedwuznaczny swoje niezadowolenie.

Ale również mówiąca po angielsku część ludności Kanady patrzy na swoją przyszłość z zupełnie innej perspektywy niż rząd Jego Królewskiej Mości. Kanada w miarę swego rozwoju politycznego kształtowała się coraz bardziej na państwo amerykańskie, aniżeli na dominium brytyjskie.

Wielka Brytania od czasu wojny angielsko-amerykańskiej w latach 1812—1814, posługiwała się nieuciekającą Kanadą, jako przeciwwagą wobec Stanów Zjednoczonych.

Mimo tego, Anglia nie mogła zapobiec temu, że stosunki między Stanami Zjedno-

czonymi a dominium angielskim, leżącym na północ od nich, układały się coraz ściślej, co zrozumiałe jest dzięki okoliczności, iż współżycie między temi oboma krajami ułatwiały warunki geograficzne i gospodarcze. Granica między temi oboma krajami Ameryki były przez długie lata otwarta, co sprzyjało żywej wymianie ludności. Jeszcze dziś statystyki wykazują, że

każdy siódmy Kanadyjczyk posiada obywatelstwo Stanów Zjednoczonych.

Również w czasie konfliktu Stanów Zjednoczonych z państwami Ameryki południowej, Kanada była zmuszona na życzenie Anglii zająć stanowisko antyamerykańskie. Ten krok Wielkiej Brytanii zanotowano sobie dobrze w Stanach Zjednoczonych i do dziś dnia księguje się go na koncie win Anglii. W międzyczasie jednak, na skutek konfliktu europejskiego i

spowodowanego w jego następstwie obecnego zamknięcia kontynentu europejskiego, Kanada siłą rzeczy włącza się coraz bardziej w sferę interesów amerykańskich. Od dłuższego już czasu Kanada upatruje swoje najważniejsze zadanie nie w pomocy dla swego kraju macierzystego i dostosowaniu się do udzielenia w przyszłości schronienia brytyjskiemu rządowi i brytyjskiemu domowi panującemu, ale w strzeżeniu interesów swojego kraju i swej własnej wolności.

Po prawdopodobnym rozpadnięciu się Wielkiej Brytanii, które będzie, jeszcze przyspieszone zapowiedzianą przez Churchilla wysprzedażą posiadłości brytyjskich, których Anglia nie jest już w stanie bronić, horoskopy wyratowania plutokracji angielskiej z jej przykrej sytuacji przez Kanadę staną się więcej, niż dwuznaczne.

Nowe zarządzenia przeciwlotnicze w Anglii.

Niemieckie ataki lotnicze spowodowały znaczne straty.

(=) Tokio, 23 sierpnia. Londyński korespondent japońskiej agencji prasowej „Domei” donosi, że w Anglii wydano w związku z olbrzymimi stratami, spowodowanymi wskutek nalotów niemieckich nowe zarządzenia, dotyczące obrony przeciwlotniczej.

Dotyczą one wstrzymania ruchu ulicznego z chwilą zarządzenia alarmu lotniczego, jak również zawierają bezwzględny nakaz udawania się mieszkańców do schronów.

Przezyna wielkiej liczby zabitych po czwartkowym ataku lotniczym na najbliższe okolice Londynu, miało być nie stosowanie się ludności do zarządzeń oraz wskutek tego, że ludność nie mogła na czas dostać się do schronów.

Przerwa w pracy milionów robotników,

którzy przymusowo opuszczają swe warsztaty pracy, aby zejść do schronów powoduje olbrzymie straty, obliczane na 200.000 funtów przy każdorazowym alarmie lotniczym. (W plutokratycznej Anglii strata tak poważna jest o wiele dotkliwiej odczuwana, niż ofiary ludzkie).

Bezwzględna cenzura informacji, odnoszących się do niemieckich ataków lotniczych, spowodowała żywiołową niechęć do ministerstwa informacji. Mieszkańcy uskarżają się, iż dzienniki dopiero następnego dnia udzielały im skąpych informacji o atakach. Depesze korespondentów agencji zagranicznych przetrzymywane są niejednokrotnie dłużej niż 9 godzin przez urząd cenzury, co u zainteresowanych wywołuje złość i zdenerwowanie.

Ostra krytyka w Ameryce pod adresem „American Legion”.

Przebieg podróży Legjonu śledził się z wielkim napięciem.

(=) Sztokholm, 23 sierpnia. Według doniesienia z Nowego Jorku, zamieszczonego przez „Stockholms Tidningen” na łamach prasy amerykańskiej ukazały się krytyczne głosy z powodu rozkazu, wydanego przez Waszyngton w sprawie podróży okrętu „American Legion”, wiozącego obywateli amerykańskich do brytyjskich operacji wojennych.

Podróż „American Legion” przez Atlantyk śledzą w Ameryce z olbrzymim napięciem. Na łamach wielu dzienników spotyka się poważne zastrzeżenia pod a-

dresem Waszyngtonu, który polecił, aby okręt wiozący legionistów kierował się na południe i tam przebył strefę zapór minowych, zamiast płynąć wzdłuż wybrzeży Irlandii.

Niektóre dzienniki twierdzą, że sprawa wysiłki Legjonu może doprowadzić na Stany Zjednoczone niebezpieczeństwo wybuchu wojny. Powszechnie przypuszczają, że okręt z członkami „American Legion” w ciągu czwartku przepłynął strefę niebezpieczeństwa.

Kiedy rozstrzygną się losy wojny?

(=) Sztokholm, 23 sierpnia. „Svenska Dagbladet” zastanawia się w dłuższym artykule wstępnym nad zagadnieniem zakończenia wojny i pisze, że jeśli jest prawdą, iż Hitler udał się na wybrzeże zachodnie, to należy przypuszczać, że operacje przeciwko Anglii mogą przybrać rozmiary tego rodzaju, które zadecydują o losach wojny.

Pozatem jest rzeczą niemożliwą czynienie jakiegokolwiek horoskopu na temat przebiegu wydarzeń. Nowoczesne wynalazki wojenne i technika wojskowa przyniosą raz po raz nowe niespodzianki. Niemcy pokładają całkowite zaufanie w swych wzbudzających postrach maszynach wojennych, z których pomocą odnieśli szybkie zwycięstwa, a które — ich zdaniem — nie zawiodą w walce przeciw Anglii. Dziennik jest zdania, że Anglię łatwiej pokonać obecnie, niż w dobie Napoleona.

Państwo holenderskie pozostaje bez zmian.

Amsterdam, 23 sierpnia. Z miarodajnej strony niemieckiej wskazano we środe na konferencji prasy holenderskiej ponownie na to, że według deklaracji Fuhrera — Niemcy nie przyszli do Holandji jako zdobywcę. Zajęcie kraju przez Niemców było koniecznym, aby ubiec wdarcie się Anglików.

Pozatem komisarz Rzeszy dla okupowanych obszarów holenderskich w swej programowej mowie z dnia 23 lipca, wygłoszonej w Hadze, złożył wyraźną deklarację, że państwo holenderskie pozostanie nienaruszone w swych granicach.

Demonstracje antyangielskie i antyżydowskie w Jerozolimie.

(§) Bari, 23 sierpnia. Przed gmachem wydawnictwa żydowskiego dziennika „Palestine Post” w Jerozolimie doszło do burzliwych demonstracji ludności arabskiej przeciw Anglikom i żydom.

Akcja propagandowa, prowadzona od kilku dni na łamach tego dziennika nawołująca do zbiórki pieniędzy na rzecz lotnictwa angielskiego, wywołała wielkie oburzenie ludności arabskiej. „Palestine Post” nie ograniczyła się wyłącznie do akcji propagandowej w swym piśmie, ale również propagowała zbiórki za pośrednictwem plakatów i apelów do ludności za pośrednictwem radja. Wielkie rozgoryczenie a zarazem oburzenie zapanowało wśród Arabów, gdy się dowiedzieli, że zbiórka pieniędzy przyniosła 20 tys. funtów palestyńskich, przeznaczonych na lotnictwo angielskie.

Stałe naruszanie neutralności szwajcarskiej.

Genewa, 22 sierpnia. Jak donosiliśmy, ostatecznie przeleciało kilka samolotów angielskich przez terytorium szwajcarskie, by następnie zrobić nalot na włoskie miasta. Według wiadomości nadechodzących z Genewy, naruszanie neutralności szwajcarskiej stało się w ostatnich czasach rzeczą zupełnie zwykłą, pomimo licznych protestów rządu szwajcarskiego. Oto dnia 19 sierpnia zauważono w Genewie o godzinie 23.25 samoloty nieokreślonej narodowości. Alarm trwał do godziny 3-iej rano. W Bernie, jak również w innych miastach, o-

B. minister Zay aresztowany w Maroku.

(§) Rzym, 23 sierpnia. Z Rabat w Maroku donoszą, że na polecenie komisarza rządu francuskiego przy sądzie wojennym w Clermont-Ferrand został tam aresztowany b. minister Zay.

Wspólnie z Daladierem i Mandlem udał się Zay do Maroka, aby tam zorganizować separatystyczny ruch, wymierzony przeciwko rządowi w Vichy oraz za oderwaniem Afryki pñ. od Francji i równoczesnym powierzeniu jej zarządowi angielskiemu.

Jak obecnie donosi „Journal”, Zay został aresztowany za dezercję i obecnie przebywa w więzieniu w Clermont-Ferrand. W chwili wybuchu wojny Zay ochotniczo zgłosił się do wojska, ale zarazeż czynił starania o przydział pozafrontowy. Był on jednym z pierwszych, którzy znaleźli się na pokładzie okrętu „Massilia” w Bordeaux, gdzie również przybyli Daladier, Mandel i towarzysze, aby wyjechać i uchylić się od wszelkiej odpowiedzialności za tragedję Francji.

Indje odrzucają propozycję angielskie.

(§) Sztokholm, 23 sierpnia. Angielskie biuro informacyjne Reutersa ogłasza następujące doniesienie z Wardha w Indjach: „Komitet wykonawczy kongresu przyjął rezolucję, odrzucającą propozycję brytyjskie wobec Indji, naszkicowaną w oświadczeniu wicekróla z dnia 8 sierpnia.

Rezolucja powyższa stwierdza, że propozycje brytyjskie mogą stanowić przeszkodę w swobodnym i właściwym rozwoju Indji. Rezolucja wzywa następnie naród hinduski do potępienia tego stanowiska rządu brytyjskiego przez publiczne demonstracje i inne sposoby. Gandhi brał często udział w dyskusjach komitetu podczas 5-dniowej sesji, w której zakończeniu przyjęto wspomnianą wyżej rezolucję.”

Wzrastające napięcie w Indjach.

(§) Tokio, 23 sierpnia. Dziennik „Hochi Shimbun” ogłasza sprawozdanie japońskiego generalnego konsula w Simal, Wakamatsu, z którego wynika, że obecny tak niekorzystny rozwój wypadków wojennych dla Anglii spowodował znaczny wzrost napięcia sytuacji w Indjach.

Churchill pragnie, by wojna trwała jak najdłużej.

(=) Sztokholm, 23 sierpnia. W toku dyskusji w Izbie gmin Churchill przyznał, że Anglia zaproszona jest wskutek przeważających sił niemieckiego lotnictwa na całym swym wybrzeżu morskiem.

Wobec niepewności sytuacji, w jakiej się Anglia znajduje, nie miał on innego tematu, jak jedynie wywody o blokadzie oraz orzeczenia, by wojna trwała jak najdłużej.

Spustoszenie wojenne we Francji.

Zurych, 23 sierpnia. Minister komunikacji Pietri udał się ostatnio w podróż po całym nieokupowanym terytorium Francji, celem stwierdzenia szkód, poczynionych w zakresie komunikacji przez obecną wojnę.

Według komunikatu, ogłoszonego w pismach francuskich, 700—800 dużych mostów zostało wysadzonych w powietrze, a poza tem zniszczono około 6.000 małych mostów. Najbardziej ucierpiał departamenty Drôme, Isère i Rhône, w których 50 dużych mostów jest zniszczonych.

Obok tych zadań czeka na realizację odbudowa linii kolejowej Paryż—Dijon—Lyon i Brives—Mantauhan. Przy tych pracach znajduje — według obliczeń ministerstwa — pracę 200.000 robotników. W związku z temi wiadomościami podają pisma francuskie, że dotychczas powróciło do obszarów, objętych poprzednią wojną, półtora miliona uciekinierów oraz, że 30 pociągów dziennie transportuje ich z powrotem do domu.

Wybuch w fabryce amunicji w Ameryce.

(=) Nowy Jork, 23 sierpnia. W Glibstown w stanie New Jersey miała miejsce we wtorek silna eksplozja w oddziale napełniania pocisków artyleryjskich zakładów Duponta.

Eksplodowało 1200 funtów dynamitu — przyczem 4-ch robotników zatrudnionych w pobliżu miejsca katastrofy, poniosło śmierć. Detonacje słyszano w promieniu kilkuset mil.

Stemplowanie akcji rumuńskich towarzystw naftowych.

(§§) Bortin, 23 sierpnia. Poselstwo król. Rumunji w Berlinie komunikuje:

W myśl dekretu rumuńskiego, dotyczącego akcji towarzystw naftowych z 12 lipca 1940 r., należy wszystkie akcje towarzystw, trudniących się eksploatacją pokładów naftowych, przerobić na produkty naftowe we wszelkiej formie oraz zbyć tych produktów i ich pochodnych, zamienić na akcje imienne do dnia 12 września 1940 r. pod zagrożeniem nieważności. W tym celu należy przedłożyć akcje w wymienionym terminie ministerstwu gospodarki w Bukareszcie, celem otrzymania wizy i zarejestrowania właściwicieli oraz ewent. wierzycieli zastawionych obiektów majątkowych.

Akcje, znajdujące się na terenie Generalnego Równocześnie z przedstawieniem akcji do wizowania należy dołączyć następujące dokumenty:

a) dowody przynależności państwowej i rasowego pochodzenia właścicieli w oryginalnym wraz z dwoma odpisami względnie fotokopiami;

b) dowody własności, względnie zastawu z podaniem odnośnych dat nabycia i podania poprzedniego właściciela, również w oryginalnym z dwoma odpisami, względnie fotokopiami.

Podania należy wnieść na specjalnych formularzach, które można otrzymać w Poselstwie król. Rumunji, Wydział Handlowy, Berlin W. 35, Rauchstrasse 26, jak również w „Wirtschaftsgruppe Privates Bankgewerbe, Werlin NW. 7, Dorotheenstrasse 4.

twarto ogień z dział przeciwlotniczych. Prasa szwajcarska stwierdza, że w ostatnich dniach przeloty nad terytorium szwajcarskim powtarzają się co noc. Wydarzyło się również wypadki zrzucenia bomb, a mianowicie 19 sierpnia uderzyły bomby na tor kolejowy między Biesenhofen i Schlett w prowincji Thurgau. Jakkolwiek prasa szwajcarska, np. „Tribune de Genéve” nie określa narodowości przelatujących samolotów, to jednak wiadomo z innych źródeł, że może tu chodzić tylko o samoloty angielskie.

Skutki niemieckich ataków na Anglię.

Znamiennie notatki w dziennikach angielskich.

(=) Genewa, 23 sierpnia. Brytyjskie ministerstwo informacji czuwa troskliwie nad tem, aby dzienniki brytyjskie nie przynosiły żadnych wiadomości o ogromnych zniszczeniach, wyrządzonych przez niemieckie ataki powietrzne na ważne wojskowe obiekty.

Jeżeli jednak przybierają takie rozmiary, że przy najlepszych chęciach nie da się ich zupełnie przemilczeć, wówczas można w dziennikach notatkę tego rodzaju, jaka ukazała się np. ostatnio w „Daily Telegraph”: „Część pewnej wielkiej fabryki w pewnym w północno-wschodniej części Anglii zawałła się wczoraj. Słupy betonowe, podpierające dach, nagle załamały się i upadły, pociągając za sobą całe rusztowanie żelazne dachu. W tej katastrofie cały budynek został zamknięty przez uzbrojoną milicję. Następnie warty zaciągnęło wojsko”.

Angielski konwój ostrzeliwany z wybrzeża Kanału.

Sztokholm, 23 sierpnia. Jak donoszą z Londynu, niemieckie działa ostrzeliwały nieczwartek z wybrzeża Kanału konwój, płynący Kanałem. Konwój składał się z parowców i osłony okrętowej. Doniesienia angielskie nie mówią nic o skutkach ostrzeliwania.

Henderson woli

„prywatne wyszkolenie wojsk.”

(=) Nowy Jork, 22 sierpnia. Sir Neville Henderson, b. ambasador angielski w Berlinie, wstąpił — jak donoszą z Londynu — do angielskiej służby obrony kraju. Wbrew obowiązującym przepisom, sir Neville wybrał specjalną metodę zaznajamiania z wyszkoleniem wojskowym, — mianowicie pobiera „prywatne lekcje” ćwiczeń wojskowych.

Internowanie kuzyna króla Anglii.

Nowy Jork, 22 sierpnia. Jak donoszą z Londynu, dopiero obecnie podano do wiadomości fakt internowania na pewnym zamku szkockim księcia off Buccleuch, — kuzyna króla Jerzego VI, które nastąpiło przed trzema miesiącami.

Książę of Buccleuch jest bratem żony króla Henryka of Gloucester, młodszego brata króla. Szwagier księcia Henryka aż do czasu aresztowania, tj. do dnia 10 maja, pełnił urząd przy dworze królewskim. Jego internowanie wywołało wielkie wrażenie, tem więcej, że nie powiedziano nic o powodach tego posunięcia, skutkiem czego fakt ten stał się powodem do wielu pogłosek.

Rumuński instytut w Niemczech.

Berlin, 23 sierpnia. Celem stworzenia odpowiednich warunków do rumuńsko-niemieckiego zbliżenia kulturalnego, został założony przy królewskim poselstwie w Berlinie „Rumuński Instytut w Niemczech”. Działalność instytutu polegać ma przede wszystkim na wymianie profesorów i studentów wyższych uczelni, oraz nawiązaniu kontaktu z uczelniami zajmującymi się zagadnieniami wschodnio-południowej Europy.

Armia rumuńska bez żydów.

(=) Belgrad, 23 sierpnia. Jak donosi rumuńskie ministerstwo wojny, z dniem 22 sierpnia hr. zostana zwolnieni wszyscy żydzi, służący dotychczas w szeregach rumuńskiej armii.

Równocześnie ministerstwo wojny komunikuje, że zwolnieni ze służby wojskowej żydzi będą musieli pracować w organizacji służby pracy.

Podsekretarz stanu Noble zrezygnował ze swojego stanowiska.

Rzym, 22 sierpnia. Donoszą z Nowego Jorku, że podsekretarz stanu w ministerstwie handlu i przemysłu Noble zrezygnował ze swojego stanowiska, oświadczając prezydentowi Rooseveltowi, że wycofuje się z gabinetu, aby móc przy przyszłych wyborach być pomocnym kandydatem na stanowisko prezydenta Włochów.

Rosja zwraca Finlandji pas ziemi.

Helsinki, 23 sierpnia. W czasie pertraktacji granicznych między Finlandją a Unją Sowiecką, ta ostatnia zwróciła Finlandji pas ziemi długości 8 km i szerokości 2 km.

Gmina Rantiaervi otrzymała dzięki temu 40 domów z powrotem. Przy tej sposobności w kołach stolicy Finlandji podkreśla się, że problemy, związane z przeprowadzeniem granicy są rozwiązywane przy obustronnej uступliwości i zgodzie.

Nafta w Pirenejach?

Zurych, 22 sierpnia. Według dziennika „Petit Dauphinois”, odkryto w ostatnich czasach pokłady naftowe w Pirenejach francuskich. Mają one dorównywać rumuńskim pokładom nafty, dotychczas jednak nie udało się specjalistom zbadać, ile ton nafty mogą zawierać te pokłady. Obliczenia wahają się między 5000 a 50 000 ton. Tereny naftowe znajdują się w okolicy Saint Gaudens i obejmują 58 km. kw.

Skutki zajęcia brytyjskiego Somali przez Włochów.

(=) Genewa, 23 sierpnia. Zdobycie brytyjskiego Somali i związane z tem wstrząśnięcie kluczowej pozycji Wielkiej Brytanji nad zatoką Adenu, posiada dla wewnętrznych stosunków Egiptu nie dające się narazie ocenić w całej rozciągłości następstwa.

Jak donosi z Egiptu drogą na Marsylię „Petit Dauphinois”, wychodzący z Grenoble, władze brytyjskie w Egipcie aresztowały dotychczas 2000 Egipcjan pod zarzutem uprawiania działalności zagrażającej bezpieczeństwu narodowemu.

Ta nowa fala aresztowań, która poprzedzona już była licznymi represjami przed kilku tygodniami, przybiera coraz większe rozmiary.

Jak donoszą z Kairo i Aleksandrii, szczególnie licznych aresztowań dokonano w strefie Kanału Sueskiego i na terenach graniczących z Sudanem i Libją. Aresztowanych Egipcjan przewieziono do obozów koncentracyjnych. Postępowanie władz brytyjskich spowodowało demonstracje w całym Egipcie.

Na panarabskim uniwersytecie w Kairo odbyły się antybrytyjskie demonstracje profesorów i studentów. Meczety wykazują wzrastającą z każdym dniem frekwencję wiernych, przybierającą coraz bardziej antybrytyjski charakter. Straże nad kanałem Sueskim, przy służach kanałowych, oraz przed siedzibami urzędami władz brytyjskich w całym Egipcie zostały wzmocnione. Cenzura poczty, telegrafu, prasy i radia staje się z każdym dniem coraz ostrzejsza i trudniejsza do zniesienia.

Serdeczne powitanie Włochów w kraju Somali.

(=) Rzym, 23 sierpnia. Ostatni włoski komunikat wojenny donosi o manifestacjach przyjaźni, okazywanej przez miejscową ludność wkraczającym do brytyjskiego

kraju Somali zwycięskim wojskom włoskim.

W tych wiernopoddanych manifestacjach wzięła udział również ludność, przybyła z odleglejszych okolic wschodniej części kraju Somali, która nie odczuła jeszcze skutków działań wojennych.

Wiadomości o zwycięstwie Włochów dotarła do tej części kraju, mimo znacznej odległości, dzięki używaniu przez tę ludność sposobom komunikowania się przy pomocy bębnow. Ważne wydarzenia, podawane znanym i używanym przez tubylców sposobem, wybiegane są specjalnymi i tylko tym ludziami znanymi faktami, które następnie podawane są od wsi do wsi.

Po uzyskaniu na tej niezwykle drodze wiadomości o zwycięstwie włoskim, wzdrowie poszczególnych szczepów wysłali swych posłów i pełnomocników do najbliższych włoskich posterunków wojskowych, którym zakomunikowali, iż ich wzdrowie poddają się władzy włoskiej.

Przy tej okazji odbyły się uroczyste biesiady przy udziale tubylców i żołnierzy włoskich i w tym celu zabijano jagnięta, przyniesione przez ludność tubylczą.

Jeden ze szczepów, mianowicie Hilaloso-wie, który uznał suwerenność włoską w Somali, wywodzi się z dawno tam osiadłych szczepów arabskich, przybyłych ze Wschodu, który jest spokrewniony z licznymi szczepami ludów północno-afrykańskich. Przodkowie tego szczepu odegrali wielką rolę w ekspansji arabskiej w kierunku Afryki północnej.

Mussolini zwiędził obóz młodzieży faszystowskiej.

(=) Rzym, 22 sierpnia. Mussolini w towarzysztwie sekretarza partji zwiędził wielki obóz młodzieży faszystowskiej na Monte Mario, gdzie przyjął defiladę przeszło 10 000 przodowników młodzieży. Młodzież zgromadziła Mussolinimu żywiołową manifestację.

Od okrętu linowego do ścigacza

Kraków, w sierpniu.

Powtarzające się stale w komunikatach Naczelnego dowództwa niemieckich sił zbrojnych wzmianki o potyczkach czy bitwach morskich wprowadzają laika, jakim jest przeciętny człowiek, w całkiem mu nieznaną sferę, przerażającą i dezorientującą go mnogością nowych terminów i określeń. Celem więc tego artykułu ma być wyjaśnienie czytelnikowi różnicy, jaka zachodzi między pancernikiem a krążownikiem, ścigaczem a polawiaczem min czyli trałowerem itd.

Trzonem floty wojennej są okręty linowe — niesłusznie nazywane popularnie pancernikami. (Terminu „pancernik” używano dawniej w odróżnieniu od „krążownika linowego”, dziś te dwa typy zlały się w jeden). Są to

olbrzymy pływające kolosy,

na których znajduje się ponad tysiąc ludzi licząca załoga, uzbrojone w 8, 9 do 10 dział najeęższych kalibrów (od 280—406 mm) oraz odpowiednią liczbę dział średniego kalibru i posiadające dużą ilość dział i działek przeciwlotniczych).

Szybkość nowoczesnych okrętów tej klasy sięga 32 węzłów (ok. 59,3 km/godz.). Wyporność ich waha się pomiędzy 26 000 do 45 000 ton. Do najnowocześniejszych i najpotężniejszych należą obecnie nowe włoskie okręty klasy „Victorio Veneto” (26 000) i francuskie „Dunkerque” (26 000). Dwa ostatnie nazywane są też krążownikami bojowymi. Są one chronione potężnym pancernem, dochodzącym do 305 mm i posiadają też wodnopławowe wyrzutnice na pokładzie.

Niemiecka marynarka wojenna rozporządza specjalnym typem okrętu t. zw. „Panzer-schiff” co na polskie odpowiadałoby właśnie ów termin „pancernik”. To owe sławne okręty typu „Deutschland” — przeznaczone do korsarskiej walki na oceanie. Typ ten z pewnością szerokiemu ogółowi jest mniej więcej znany, niema więc potrzeby dłużej się nad nim rozpisywać.

Tak zwane „pancerniki obrony wybrzeży” są najsilniejszymi jednostkami flot Szwajcarii i Finlandji. Ich wartość bojowa na pełnym morzu jest b. mała. Wyporność ich sięga 8000 ton. (Szwedzkie „Gustaw V”, „Sverige”).

Flota angielska posiada

do obrony wybrzeży tzw. monitory.

Są to jednostki o stosunkowo niedużej wyporności (6000—8000 t.), silnie opancerzone i uzbrojone w 1—2 działa najeęższych kalibrów. Ich wartość bojowa znacznie wybitnie nieumożliwia osiągnięcia większej szybkości.

Dalej słyszymy często o krążownikach. To jednostki, które dzielą się na dwa zasadnicze typy — ciężkie i lekkie. Ich głównym zadaniem — to ochrona dalszych linii komunikacyjnych, głębsze rozpoznawanie i wspieranie działań sił lżejszych. Krążowniki ciężkie nazywane „waszyngtonkami” o wyporności do 12 000 ton są uzbrojone w 8—9 dział kal. 203 mm i rozporządzają większą szybkością, ale zato nie posiadają albo wcale pancernia albo jeżeli ma-

ją, to b. słaby. Szybkość ich dochodzi do 42 węzłów. Szybkość tę osiągnął włoski krążownik „Contotieri” (5500 ton — 8 — 152 mm).

Do największych jednostek floty zaliczają się lotniskowce.

Ich wyporność wynosi przeciętnie 20 000 przy szybkości ok. 30 węzłów. Jednostki te zabierają na pokład 40—60 samolotów. Największymi lotniskowcami rozporządza Stany Zjednoczone („Lexington” i „Saratorga” — ponad 30 000 ton i 90 samolotów każdy). Dla wodnopławców, które mogą wodować na morzu służą specjalne transportowe lotniskowce, które wydławiają wodnopławców z wody.

Kontorpedowce i mniejsze torpedowce to okręty, bez których nie obędzie się żadna flota. Nazwa „kontorpedowiec” jest już dzisiaj nieaktualna i większe państwa morskie, jak np. Niemcy, Anglia itd. zaprowadziły już nowe nazwy dla tych okrętów, dając im szersze polskie słowo „niszczycele”.

Obecnie kontorpedowiec, o wyporności od 1000 do 2500 ton, stał się okrętem „uniwersalnym”. Służy on do przeprowadzenia samodzielnych zadań, ochrony konwojów, ochrony okrętów linowych w marszu, rozpoznania, niszczenia okrętów podwodnych itd. Torpedowce służą obecnie do zadań mniejszych przy ochronie wybrzeży.

Ktoby wreszcie nie słyszał o

okrętach podwodnych,

że u nas nazywanymi „łodziami podwodnymi”. Najstraszliwszą cechą tych podwodnych rekinów jest właśnie ich zdolność zanurzania się, przez co mogą niespodzianie i niedostrzeżenie zbliżyć się do wypatroszenia ofiary, by potem posłać jej śmiertelny podarunek — „węgorza” (torpedę).

Oprócz tych głównych typów okrętów marynarka wojenna rozporządza wieloma innymi pomocniczymi jednostkami, jak: polawiaczami min, które służą do oczyszczania morza z min, stawiaczami min, okrętami celami, transportowcami okrętami-bazami, ścigaczami itd.

Na czas wojny marynarka mobilizuje kutry rybackie, które są uzbrojone i służą do obrony wybrzeży i konwojowania transportów.

Kilka słów należy jeszcze powiedzieć o małych, nieuchwytnych „osy” wiele kłopotu sprawiają atakowemu.

Dzięki swej małości dużej szybkości mogą zawsze liczyć na odwrót po wykonaniu ataku.

Jak więc widzimy, marynarka wojenna rozporządza wieloma typami okrętów. Gdyby o tych wszystkich okrętach chciał pisać więcej i wyczerpująco, to grubego tomu nie starczyłoby na to. Jedno tylko trzeba podkreślić — jedno o czym często się u nas zwracają zapomina — Marynarka wojenna stanowi osobną część sił zbrojnych państwa, a nie broń w rodzaju artylerji czy piechoty, jak to niektórzy sądzą. To jeszcze trzeba dodać, że przeciw okrętom postawić można tylko okręt, a sukcesy niemieckich lotników nad angielskimi okrętami należy przypisać ściśle współpracy niemieckiego lotnictwa z nie-

miecka marynarką wojenną, bowiem zgodna współpraca tych dwu elementów sił zbrojnych może dać i daje wspaniałe wyniki. Taka właśnie współpraca istnieje pomiędzy niemiecką marynarką i lotnictwem, czego o Anglikach powiedzieć nie można.

Przemysław Łęgowski.

Niemieckie znaczki pocztowe dla Alzacji.

(=) Berlin, 23 sierpnia. W Strassburgu ukazali się niemieckie znaczki pocztowe z przedrukiem „Elsass”, przeznaczone dla obrotu pocztowego wewnątrz Alzacji oraz z Rzeszą Niemiecką.

Podobnie, jak dla listów, adresowanych z Rzeszy do „Generalnego Gubernatorstwa”, tak samo i dla listów, wysyłanych z Niemiec do Alzacji, wymagane są opłaty wewnętrzne. Wszystkie dawne francuskie znaczki pocztowe straciły na tym terenie swą wartość, a listy, ofrankowane temi znaczkami, będą uważane, jako nieopłacone. Z Alzacji można również wysłać przesyłki pocztowe do terenów okupowanych i niezajętych części Francji oraz zagranicę.

Wśród tylu ciekawych znaczków, które ukazały się na skutek zmian terytorjalnych — jakie zaszły w ciągu minionego roku — serja z przedrukiem „Elsass” należy być do najciekawszych. Jako prowizoryczna może osiągnąć kiedyś nawet wartość tak poszukiwaną obecnie serji znaczków polskich z przedrukiem „Generalgouvernement”. Komunikat oficjalny nie podaje narazie, ile wartości ukaże się w Alzacji w obiegu, ani jak wysoki będzie nakład poszczególnych sztuk.

Służba wojskowa w Danii.

Berlin, 23 sierpnia. Jak donoszą z Kopenhagi, wydało duńskie ministerstwo wojny rozporządzenie, powołujące pod broń młode roczniki na jesień br. W listopadzie br. mają powołani znaleźć się w miejscach garnizonowych. Rozporządzenie zaznacza, że odroczenia od służby wojskowej, które dawniej były chętnie używane, są obecnie skasowane.

Polityka Japonji

na obszarze wielko-azjatyckim.

(=) Tokio, 23 kwietnia. Japoński minister spraw zagranicznych, Matsuoka, podczas audjencji u cesarza w letniej rezydencji w Hayama, złożył sprawozdanie na temat szeregu zagadnień z dziedziny polityki zagranicznej.

Poprzednio odbyły się już konferencje pomiędzy premierem Konoye, ministrem spraw zagranicznych Matsuoka, ministrem sił zbrojnych Tojo i ministrem handlu Kobajaszii. Na tych konferencjach miało dojść do porozumienia w sprawie polityki, jaką należy uprawiać na obszarze wielko-azjatyckim.

Poczta ze Szwecji przez Syberję.

Sztokholm, 22 sierpnia. Od chwili wypowiedzenia wojny przez Włochy, tj. 10 czerwca br. przybyła obecnie poraz pierwszy do Londynu poczta ze Szwecji. — Do chwili wypowiedzenia wojny przez Włochy, poczta ta kierowana była przez Rosję, a następnie przez Bałkany do Morza Śródziemnego, obecnie zaś idzie ona przez Syberję i Stany Zjednoczone do Anglii.

Zawieszenie komunikacji pocztowej między Finlandją a Stanami Zjedn.

Helsinki, 23 sierpnia. Władze fińskie zawiesiły aż do odwołania komunikację pocztową między Finlandją a Stanami Zjednoczonymi.

Widmo głodu zawisło nad Marokiem.

(=) Rzym, 23 sierpnia. W związku z blokadą, jaką Anglia zawiesiła nad francuskim Marokiem sytuacja gospodarcza w tym kraju staje się coraz poważniejsza, bowiem wszelkie stosunki z zagranicą uległy przerwie.

Według doniesień z Tangeru uległy wyczerpaniu wszelkie zapasy pieniężne z rezerw bankowych Maroka francuskiego. Aczkolwiek kraj ten obfituje w artykuły żywnościowe, bydło, owoce i wina, niema nadziei na wyratowanie go z kryzysu i możliwości zapewnienia mu zaprowiantowania dla 6 milionów mieszkańców.

Już obecnie daje się odczuwać dotkliwy brak herbaty, kukru i bawełny.

Wprowadzenie 2-letn. służby wojsk. w Hiszpanji.

(=) Madryt, 22 sierpnia. Hiszpański dziennik ustaw ogłasza nową ustawę o obowiązkowej czynnej służby wojskowej, który został ustalony na dwa lata.

Za czasów republiki czynna służba wojskowa w Hiszpanji wynosiła tylko jeden rok. Obowiązek czynnej i rezerwowej służby wojskowej obywateli hiszpańskich został ustalony zasadniczo na 24 lata.

Danja uznała Słowację.

(=) Kopenhaga, 23 sierpnia. Jak informuje duńskie ministerstwo spraw zagranicznych, rząd duński postanowił z dnia 8 sierpnia uznać Słowację, jako samodzielną państwo, przyczem zakomunikował te uchwały za pośrednictwem noty, skierowanej na ręce ministra spraw zagranicznych Słowacji dra Taki.

Wizyta słowackiego min. obrony w Berlinie.

Bratysława, 22 sierpnia. Słowacki minister obrony generał Gatlos przybywa w otoczeniu 70 oficerów słowackich, na zaproszenie naczelnej komendy armii niemieckiej z wizytą do Niemiec. Oficerowie słowaccy zwiedzają przede wszystkim wielkie centra wyszkoleniowe armii niemieckiej, a potem przewidziane jest zwiedzenie terenów wojny na zachodzie, a zwłaszcza linii Maginota.

Łoża „Wielkiego Wschodu” rozwiązana.

(=) Włochy, 28 sierpnia. Rząd francuski ogłosił dekret, mocą którego uległy rozwiązaniu francuskie łoża wolnomularskie „Wielki Wschód Francji” i „Wielka Łoża Francji”.

Ciekawe znalezisko na Jutlandji.

Kopenhaga, 23 sierpnia. W kopalniach brunatnego węgla w Kaas na Jutlandji, znalazł pewien robotnik w głębokości 2½ m maczt sosnowy, długości 8 m, a obwodu 1,50 m, którego powierzchnia zdobiona jest różnymi rzeźbami.

Plaskorzeźby te przedstawiają okręt Wikingów, przyczem różne szczegóły okrętu oddane są z niezwykle dokładnością. Ciekawe to znalezisko zostało przekazane muzeum w Hjørring.

Odkrycie pokładów rudy na półwyspie Kola.

Sztokholm, 22 sierpnia. Jak doniósł wójski szwedzki dziennik „Folkets Dagbladet”, na półwyspie Kola, w Rosji północnej, należącej do Unii Sowieckiej, stwierdzono istnienie wielkich pokładów rudy, która w pierwszym rzędzie ma być eksportowana do Niemiec.

Według doniesienia dziennika szwedzkiego, istnieją tam obliczane na 1500 milionów ton rudy żelaza, niklu, aluminium, tytanu, apartytu, zyanitu, granitu ceramicznego i metali ogniotrwałych. Do transportowania tych rud Rosja Sowiecka posiada wielkie ułatwienia, dzięki zabezpieczeniu tranzytu przez Finlandję.

Pismo szwedzkie wyraża obawę, że planowany wywóz tych rud może wpłynąć ujemnie na szwedzki eksport rud. Pewną przeszkodą jest twierdzenie, że połowa rud żelaznych na półwyspie Kola jest głęboko położona i częściowo wykazuje tylko 40% żelaza.

Ofiarami mordu pod Słomnikami padły dwie żydówki.

Miechów, 23 sierpnia. (Zet) Jak ustalono, ofiarami potwornego mordu na drodze koło wsi Niedźwiedz pod Słomnikami, padły Mania i Chana Postulska, ostatnio meldowane w Krakowie.

Po obrabowaniu, oprawy ukryli zwłoki pod mostem, gdzie odnaleziono je dopiero po kilkunastu godzinach przypadkowo. Mordercy zbiegli w niewiadomym kierunku.

Legendarne środki walki.

Kraków, 23 sierpnia. (PWP-H) Fantazja ludzka stwarza niejednokrotnie — a zwłaszcza w dziedzinie wojny — tak nowe i niezwykłe środki techniczne, że wydawałyby się dawniej czemś poprostu nadprzyrodzonym. Gdy panuje jakakolwiek epidemia, społeczeństwo interesuje się żywo wysiłkami lekarzy, którzy wymyślają środki bakteriobójcze, w czasie powodzi zastanawiamy się oczywiście, jakie wybudować wały ochronne, aby nigdy więcej nie doszło do katastrofy, a nie ulega żadnej wątpliwości, iż podczas wojny najcięższe umysłowo pracują nad tem, aby wynaleźć jakiegoś, któryby się nie oparł żaden przeciwnik.

Jakież często jednak szerzą się przesady, które nie wiadomo gdzie powstają i przypisują chwałę zwycięstwa takim armatom i pociskom, które nigdy nie istniały. Z początkiem bieżącego stulecia tłumaczono sobie miazdzące zwycięstwa Japończyków nad Rosjanami zastosowaniem „gumowych armat” (1), które umożliwiały „skośnookim” strzelanie z poza wałów domów i chat. Wyglądałoby to poprostu na naiwny żart, ale czy obecnie nie można było czytać nawet w neutralnych i innych pismach o magnetycznych torpedach i innych dziwnych sztuki wojennej, które czytelnicy brali zupełnie serio.

Tęga rodzaju legendy powstawały już w zamierzchłych czasach.

Rzymianie i Grecy tłumaczyli sobie nieprzewidywalne klęski i zwycięstwa pomocą bogów, kierujących lotem orszaków i do dzisiejszego dnia zachowało się ciekawe podanie, w jaki to sposób zniszczona została flota rzymska pod Syrakuzami.

Udało się bowiem wówczas czarodziejowi techniki starożytnej Archimedesowi, skonstruować tak wielkie zwierciadło wklęsłe, że skupiało ono promienie słoneczne w wielkiej odległości i zapalało przedmioty drewniane. Też ale nie mogły się oczywiście oprzeć atakującym trytem, a Archimedes zyskał sobie sławę wiekopomną!

Nie brakowało — jak możemy się domyślać — fantazji temu, kto sobie powyższą historję wymyślił, bo nawet dzisiaj technicy, którym powierzono wykonanie podobnej „broni”, wzruszają tylko ramionami, uważając takie zadanie za niewykonalne.

Silny elektromagnetyczny, które dopiero dzisiaj znajdują zastosowanie w zakładanych minach, już od dawna miały służyć celem unieszkodliwiania wroga. Wspomina

o tem w swych pamiętnikach E. W. Arndt; zapoznał się on w czasie wojen r. 1813—14 z pomysłem von Steina, zapewniającym zupełnie bezpieczeństwo (!!!) wojskom pruskim w walce z Napoleonem. Wystarczyło „tylko” umieścić przed wojskami magnetyzowanego kołosa, któryby przyciągał do siebie wszystkie pociski. — Kołosa wprowadzić nie wybudowano, ale wojnę i tak zakończono zwycięsko.

Ludzie interesu pragną zawsze wyciągnąć dla siebie jakąś korzyść.

Może się uda, że pomysł znajdzie przecież praktyczne zastosowanie. Tak też niedługo przed wojną światową niemiecki urząd patentowy zarejestrował pod numerem 206 765 niezwykły wynalazek pod nazwą: „Urządzenie ułatwiające czołganie w czasie walki”. Władze podatkowe nie zastrzegły jednak tego, że ów wynalazca dorobił się dzięki swemu systemowi, majątku.

Cały świat zastanawiał się, na czym polegała tajemnica niemieckiej armaty, ostrzeliwującej w czasie wojny światowej Paryż, z odległości ponad stu kilometrów. Było to przecież zupełnie niewiarygodne, aby pocisk mógł lecieć dzięki jednej silie wybuchu z pod Laonu aż nad Sekwanę! — Powstała więc bardziej fantastyczna niż sama rzeczywistość wersja, że pocisk porywany jest sam w sobie drugą armatą, z której w połowie drogi zostaje wystrzelony jeszcze jeden granat. Dla genjalskich inżynierów wymyślenie czegoś podobnego nie powinno było chyba stanowić większych trudności!

O krakowianin „Emden”, który przez wiele miesięcy prowadził skuteczną wojnę handlową na Oceanie Indyjskim szerzył się niesamowite wieści w roku 1914. Rękości mieszkańcy ówczesnej części świata opowiadali sobie, że „Emden” może się unosić w powietrzu, a także w razie potrzeby zamieniać się w łódź podwodną. Mieszkańcy Mayaveram, odległego od brzegu morza o 20 kilometrów twierdzili „z całą pewnością”, że „Emden” ukazał się pewnej mglistej nocy ponad miastem i na jego pokładzie znalazł schronienie misjonarz Hartmann wraz z całą rodziną.

I po obecnej wojnie przypisywać się będzie cudowne środki, dzięki którym Niemcy mogli uzyskać tak szybkie zwycięstwo, ale nie polegały one napewno na zastosowaniu magnetycznych torped czy też promieni śmierci, które są narazie tylko mroczną przyszłości. Główną rolę odegrały szybkość decyzji wodzów i jedność całego narodu.

KRONIKA

Trzech bandytów obrabowało 14 osób.

Miechów, 23 sierpnia. (Zet) Niezwykłego rabunku dokonało w nocy trzech zamaskowanych i uzbrojonych w broń palną bandytów na 14 osobach, jadących furmankami pod wsią Prandocin, pow. miechowski.

Bandyci po zatrzymaniu furmanek, sterroryzowali wszystkich jadących, którym zabrano różne przedmioty.

(Jo) ADRESY APTEK dyżurujących dzisiaj w nocy w Krakowie: Retoryka 1, tel. 180-72; Krakowska 19, tel. 101-21; Długa 83, tel. 173-36; Rynek Główny 42; telefon 114-27; Florjańska 15, tel. 100-31; Karmelicka 9, tel. 123-83; Dietla 76, tel. 105-30; Zwirzyńska 7, tel. 124-27; Lubiec 7, tel. 121-82; Plac Zgody 18, tel. 165-54.

STAN WODY NA WISLE wynosił w dn. 23 sierpnia w Krakowie minus 186, w Zawichocie plus 165.

(Jo) ZŁODZIEJ CZARODZIEJ. Olga Milan zam. przy ul. Włoczków 11a w Krakowie, zgłosiła na policję o kradzieży futra z walizki w sposób niewydumaczony. Dnia 21, jadąc pociągami z Włoszowej do Krakowa miała walizkę, w której znajdowało się futro wartości 300 złotych według cen przedwojennych. Walizka leżała na półce, przyczem poszkodowana w ciągu

jazdy nie spała, ani nie wychodziła z rzesz. Po przyjeździe do Krakowa stwierdziła, że w walizce brak futra. W jaki sposób je skradziono, pozostaje narazie zagadką.

(Jo) SAMOBÓJSTWO 50-LETNIEJ. Wczoraj wieczór o godz. 8-mej przy ul. Podgórskiej popełniła zamach samobójczy, trując się denaturatem Maria Stolarczyk. Zauważył lekarz Pogotowia Rat. po udzieleniu jej pierwszej pomocy, żartując przewiezienie jej do szpitala św. Łazarza. Powodu zamachu nie ustalono.

(Jo) KRADZIEŻ 2PRZEZ OKNO. W nocy z dnia 21 na 22 bm. nieznany sprawca wszedł przez otwarte okno do mieszkania Wacława Nowickiego przy ul. Odrowąża 88 i skradł bieliznę wartości 2.500 złotych.

(Jo) WYPADEK W MIESZKANIU. Pogotowie Ratunkowe zostało zawezwane we czwartek na ul. Czarnowiejską 5, gdzie 73-letnia Katarzyna Pekalska upadła w swoim mieszkaniu i uderzyła się w głowę doznając wstrząsu mózgu. Po udzieleniu pierwszej pomocy została przewieziona do szpitala św. Łazarza.

Z DNIA.

Przeprowadzka.

Kraków, 23 sierpnia. Kraków żyje pod znakiem przeprowadzek. Niemal już cały miasteczko widzi się w ulicach wozy meblowe, platformy, furgony, a nawet zwykłe furmanki — wozące dobytek mieszkańców. Widni się w radości, kiedy wspaniała szafa gdańska jedzie niedużą furką chłopską, a równocześnie wielki wóz meblowy przewozi więcej niż skromne meble jakiegos urzędnika czy robotnika.

Zaczęło się od żydów, którzy do dnia 15 sierpnia musieli opuścić Kraków. Przeważała część żydów obrała sobie za miejsce pobytu ołpoczone wsie i miasteczka, które przeladowane wprost są żydami. Na wyjeździe pozbywali się oni zbędnych dla nich w nowych warunkach rzeczy, to też ceny mebli używanych znacznie spadły w cenie.

Jeszcze żydzi, którym przedłożono termin opuszczenia Krakowa do dnia 31-go sierpnia nie opuścili Krakowa, już zaczęła się wędrowna ludność polskiej, która zaczęła zajmować częściowo mieszkania opuszczone przez żydów.

Nie można się dziwić, że obecny okres stał się bardzo korzystnym dla spedytorów i węgla. Ponieważ ludność zmieniająca mieszkania przewoziła meble ale i węgle, zapobiegliwie przygotowane na zimę, przeto — w myśl starej zasady o popycie i podaży — ceny zarówno transportu mebli jak i przewozu węgla poszły znacznie w górę. Za przeprowadkę mebli płać się dzisiaj 150 do 250 zł.

A więc jazda na nowe mieszkania! Wprawdzie są ludzie, którzy lubią często zmieniać mieszkania, wolą zmianę otoczenia od ciągłego tych samych widoków przelazionej ołpoty, ale są i tacy, którzy mieszkać od kilkudziesięciu lat w jednym i tam samym mieszkaniu, chcieliby nadal w nim pozostać. Wojna, ma jednak swoje prawa, niema w niej miejsca na jakieś sentymentalne szaleństwo. Uczuciowość i sentymentalizm muszą ustąpić miejsca wyższemu celom, choćby miały szary kolor w nawale wydarzeń codziennych nie mógł się w tych celach polatać. Niema zatem dnia, abyśmy nie widzieli wozów meblowych, przewożących dobytek mieszkańców Krakowa. Należy wyrazić nadzieję, że akcja ta pozostanie w niedługim czasie planowo zakończona. (w.)

KEREZ.

POGAWĘDKA Z ZEGARKIEM

Doszedłem do przekonania, że z zegarkiem trzeba żyć w zgodzie, inaczej bowiem może dojść do przykrych komplikacji. Treba poprostu uzgodnić swój tryb życia z jego postępowaniem, trzeba szarmonizować biota serca z jego uderzeniami, a wtedy można być pewnym, że nie zrobi przykrych niespodzianek. Staralem się też być zawsze punktualnym: stawiałem się w pewnych okresach najlepszym towarzyszem zegarka, jego „alter ego”, cieniem padającym od świecącej tarczy zegara.

Albo po pewnym czasie stwierdziłem, że nawet wobec zegarka trzeba stosować sprytną politykę, trzeba szukać dróg pośrednich, aby z nim utrzymać dobre sąsiedzkie stosunki. Bo zegarek ma swoje życie, ma swoje nawyki, czasem choruje i staje się wtedy ngrzybny, czasem znów, gdy jest pięknie na świecie, unosi go jakiegoś wiosenne porwy i spieszy się, jak zaproszony na spotkanie, to znów w dni dżdżyste, ponure, ciemne, nie może się zdecydować i wlecie się jak mucha w młode.

Wpadłem na dobry sposób: posunąłem mój zegarek o dwadzieścia minut, aby mieć zawsze pewien margines czasu przed sobą. Myślałem wprawdzie o klasycznym kwadransie akademickim, ale dodałem do niego jeszcze pięć minut na własne potrzeby, niejako na wyrost. W tych 20 minutach czuło się jednak pewne niebezpieczeństwo. Zdawało mi się, że siedzę jak gąbry za potężną linią Maginota, która broni mnie przed wszelkimi niespodziankami, że zawieszę zdanie na czas, że mam przed sobą rezerwy, z których mogę czerpnąć bez końca. Margines czasowy obliczony był jednak nie tylko na mnie samego, ale również na zegarek. Chciałem zapinąć tych dwadzie-

stu minut wyrównać ewentualne różnice mogące zajść w biegu mojego metalowego przyjaciela. Jeżeli się spóźnia, to i tak się rano wyrówna, a jeżeli się spieszy, no to trudno, to przyjdzie tu lub ówde zawrócić.

Pewnego razu postanowiłem dobrze przyjrzeć się temu zbiorowisku kółek, sprężyn, drucików, jaktem jest zegarek. Uderzyła mnie myśl, że można nosić czas w kieszeni — że można go odmierzać jak proszek w wadze aptekarskiej, że do wskazówek przyczepiają się jak osły do ubrania minuty, godziny, dnie i miesiące. A przecież tak wielkie rzeczy powinno się mierzyć czemś potężnym, gigantycznym, jakimś maszyną tak wielką, jak dziesięć razy wieża Eiffla, szumiącą życiem, jak dziesięć wodospadów Niagary, halasująca sprężynami i zgrzytającą zębami kółkami, jak największe fabryki Kruppa, Crenzota czy Skody. Powinno być jakiś olbrzymi ekran rozpięty od bieguna północnego do południowego lub też wzdłuż równika, na którym słonce zakreślałoby godzinę. Byłby to zegar słoneczny w największych rozmiarach, a ludzie, chcąc zobaczyć, która jest godzina, wyślibiliby głowę z okien swoich domów i zaraz sobą czuli, co by chcieli wiedzieć. Jest w tem coś upokorzącego dla człowieka, że całe jego życie, godzinny pełen radości lub też chwila urodziny i śmierci, chwila stworzenia wielkich wynalazków, dokonywania wielkich czynów, średniokowane zostały do formatu kieszonkowego. „Wieszanie na kamizelce” — oto minijewiejsze określenie, fałszywie można zastosować wobec tego stanu rzeczy. Oczywiście, że dużo w tem przesady, gdyż wieści — jak wiadomo — nie można ani stwierdzić, ani obliczyć.

Patrząc jak sroka w kość w taras zegarka, obserwowałem psychologię wskazówek. Sęty zdawałoby się, wypreżony jak kółeczko przed siebie, słuchając rozkazu wodza, obojętne na otoczenie, służbiście i powściągliwe. Natomiast zupełnie inny wyraz miała mała wskazówka sekundnika. Była

jakas rozstrzęsiona, trzępocząca się, niepokojąca, zdenerwowana i wogóle zupełnie nieurzędowa. Robiła wrażenie, jakby leciała truchotkiem lub też dreptała obok starszego brata, jak mały piesek, który nie może nadążyć swojemu panu. I tak patrząc się godziną w godzinę na ten zegarek, poczęłem rozumieć jego charakter i duszę. Gdy wskazówki stawały na godzinie szóstej, kiedy wielka ilość ludzi zwracała się z postania lub poprostu wstaje, wskazówka górna robiła wrażenie reki wyciągniętej w powietrze, dającej znak, że trzeba wstać, dolna zaś wskazówka była palcem, wskazującym na pewną konieczność życiową. Godzina ósma niewiele się różniła od poprzedniej. Dopiero godzina dziesiąta była bardziej charakterystyczna. Tworzyła ona jakby geometryczny wykręś połowy zadania, wykonywanego przedpołudniem przez człowieka. Zalamana „w kolanko” pod kątem 45 st., była prawie dokładnie połową stanu rzeczy porównanego o godz. 7-mej. Dziesiąta obracała się już zadręczała koniec zadania przedpołudniowego. Jeszcze bardziej dobiegała wskazówka do mety, stojąc na 11-tej. Gdy zaś obie wskazówki podały sobie ręce i stanęły jak bliźniaki na godzinie 12-tej, miałem wrażenie, że dokonane zostało już wielkie dzieło. Sytuacja taka, jaka widzimy o godz. 9-tej następuje dopiero o godz. 3-ciej, ale już po przeciwnej stronie. To jakby druga połowa drogi dnia, po godz. 12-tej, która stanowi ten złoty środek, to centrum, od którego liczy się odległość w obydwie strony. Gdy wskazówka znowu wychłaga się w obie strony na godzinie 6-tej, następuje ogólne odprężenie zegarka. Robi wrażenie całkowitego, który po kilku godzinach wytężonej pracy przy warsztacie, ukończony ustaje strzepując z ubrania pył i wycłaga ramiona strudzone wysiłkiem. I znowu wskazówka biegnie dalej, aż do godziny 12-tej w nocy. Wtedy obie wskazówki składają się jak para rak, na której spoczęnie głowa śpiącego.

Przyszło mi na myśl, że właściwie każdy zegarek dostosowuje się do swojego pana. Są zegarki pracowite, ale są też próżniaki, systematyczne lub fantastyczne, są zegarki wesole i są zegarki smutne. W każdym z nich inaczej biega wskazówka, ona jest dynamika maszyni, inaczej skrzypia kółka i sprężyny. W jednym panuje radosny turkot, w innych niechętna przesuwająca się koła zębate, leniwie, ziewając, oglądając się na wszystkie strony, czy nie przyjdzie skądś pomoc.

Miliony zegarków kieszonkowych, zegarów stojących na kominkach, na stołach, komodach, zegarów ściennych, wiszących, grających pewne melodie o pewnych godzinach, zegarów, z których wychodzą gury alegoryczne, pracujące codziennie, blękitnie, głęboko, dwuletnimi tonami, lub też podzwania dzwoneczkami, jak mały piesek, który ma u sznć przywiązane na obroży brzękadło i w chwili, gdy podskoczy, daje w ten sposób o sobie znać. A czas, podrywając z tych wszystkich swoich plenipotentów, którzy przypływają sobie prawo kontrolowania go i sprzedawania jego towaru, biegnie potężny, jędrny, nierozdzielny, obojętny, nieuchwytliwy. Daje o sobie znać, jak wielki przestępca, na którego drodze raz po raz wyruchają skandaliczne afery — okradanie banków, morderstwo w domu bogatej wdowy, wykradzenie ze skarbcza drogiego rubinu — lub też przypomina podwodne miny, wybuchające w różnych punktach i zalecające spokojną, równą taflę morza. A ludzizm się edaje, że „traci swój czas”, że „zyskał na czasie” — „sekunda czasu” i tyle innych rzeczy. Treba dużo fantazji, aby wyobrazić sobie, że się nawiązało kontakt z tym gigantem, przypominającym olbrzymie figury Buddy, w którego z dzurce od nosa może się zmieścić kilka dziesięciu ludzi. Gdy figura zmniejsza ludzkiemie wizerunkiem kichnie, ludzie wstępują z niej, jak ziarnka grochu, wyruszone przy sprzątaniu spiohrra.

